

za paní učitelkou i ředitelem a stěžovali si na špatný dozor během hodiny. Maminka pak říkala, že se to také řešilo na třídní schůzce. Přitom bylo nad slunce jasné, že to nebylo úmyslné a za zlomení ruky nikdo nemohl. Ach jo, snad to tady bude jiné. Snad pak kamarádčini rodiče neprijdou i za ní a nebude jim muset vysvětlovat, jak se to stalo a proč byly s Andy samy v lese.

„Co tady tak stojíš, slečinko?“ dloubla ji Jana nemilosrdně do žeber. „Dřevo jste žádné nepřinesly, tak skoč aspoň támhle pod kůlnu, jak říkala paní Mařáková a přines trochu dřeva od nich. Přece tu nebude kvůli té nešice o hladu.“

„Jano, Jano, že tě baví se do té malé takhle navážet,“ zaslechla za sebou Lilly. Nechtěla se s Janou dohadovat, a tak okamžitě šla, kam ji sestřenice poslala. Kdyby si paní Mařáková odpustila tu „malou“, tak by byla docela ráda, že se jí zastala.

Pod kůlnou byla taková hromada dřeva, jakou ještě neviděla. Lilly se rozhlédla kolem sebe, hodila by se jí nějaká nádoba, do které by ho mohla nabrat, aby ji Jana nepeskovala, že toho přinesla málo. Měla štěstí, kousek za dveřmi stál proutěný koš se dvěma uchy, který během pár okamžiků naplnila po okraj. Nebyl nejlehčí, ale donesla ho k ohništi bez pomoci. Moc se mýlila, když si myslela, že by snad mohla být za svou snahu pochválena. Monika totiž při pohledu na dřevo vyprskla smíchy, zakroutila hlavou a strčila do Jany, aby se podívala, co Lilly přinesla.

„Ach jo, co jsme taky mohly od Pražandy čekat,“ odfrkla Jana s opovržením. Lilly nechápala, co se jí zase nezdá. „Copak si myslíš, že takhle velké kusy dřeva hned chytanou? Koukej mazat pro nějaké třísky, jinak se nám oheň nerozhoří. Až budou kluci nadávat, že mají hlad, pošlu je za tebou.“

